

»Kmalu se nama je povrnilo zdravje,« je govoril Ngu=Ngu. »Spustili so nas na svobodo... Po dolgem razmišljanju sem razumel vse. Ljudje so nas z zbadanjem okužili z boleznimi. Z zbadanjem so nam dali tudi zdravila. Saj častitljiva I=So tudi zdravi, ko daje bolnim zelišča in korenine. Beli ljudje so nama dali uspešna zdravila. Ozdravela sva. Druge je pobrala smrt.«

Vsi so molčali.

Namah je vprašal Ori=Ori:

»Odgovori, Ngu=Ngu! Mar ravnajo ljudje pretkano ali plemenito? Saj nas vendar ubijajo? Slišal sem nekaj o tem v veliki naselbini ljudi. Daleč odtod. Za morjem...«

Brez obotavljanja je odgovoril stari Ngu=Ngu:

»Ravnajo plemenito! Ubijajo, da rešijo vse. Srečen sem! Lahko bi pomagal ljudem v njihovem plemenitem delu.«

»Pomagal?« je vprašal Bo=Bo. »V čem?«

»V boju s smrtjo, častitljivi voditelj!« je odgovoril Ngu=Ngu. »Nas tudi stiskajo boleznimi in nas preganja smrt. Živimo vedno krajše. Morda bomo tudi mi živeli kdaj dolgo, zelo dolgo...«

Zopet so vsi umolknili. Še celo mladina je sedela tiho.

Starka I=So, moja babica, onemogla, slaba starka je glasno zehnila in stokaje zlezla v kočico.

Šimpanzi so se začeli razhajati.

Dolgo sem ležala na postlanem. Sen je odletel.

Razmišljala sem... To, o čemer so govorili starci, je bilo tako strašno!

Dan nevarnosti.

Zmučena zaradi noči brez spanja sem šla na jutranji vodopoj. Še celo »striček«, ki se je venomer šalil, me ni razveselil.

Prišli smo na breg v hipu, ko so odšle male antilope.

Vedeli smo že, da ni nobenih sovražnikov v bližini. Izvohale bi jih bile čuječe, rjave antilope.

Zamudili smo se dalj časa pri vodi. Starejši šimpanzi so hodili v vodo in se kopali v toplih valovih.

Mamica je veselo pljuskala med kamenjem in razkošno godla. Ker ni nihče pazil name, sem izkoristila priliko in skočila h grmovju.

Spustila sem se z visokega brega in stekla k reki.

Nekakšna velika drevesna klada je ležala v vodi par korakov od mene.

Sivo-zeleni kos lesa, pokrit z blatom in travo, je imel štiri vrste izrastkov.

»Gotovo je ostanek veje...« sem pomislila.

Metala sem kamenčke v vodo, podila se za metulji.

Pozneje sem se zagledala v male rákovice z rdečimi in temno-modrimi lisami na hrbtih. Švigale so okoli, stikajoč za hrano.

Iz vode so poskakovale na breg male ribice. Zabavno se podpisajoč s plavutami so begale po zemlji. Nekatere so splezale celo na viseče veje grmičevja.

Zabavala sem se izborno. Ko pa sem pogledala na vodo, sem odrevenela.

Sivo-zelena klada se je valila iz vode naravnost proti meni.

Bila je to pošast, kakor je dotedaj še nisem videla. Imela je dolgo žrelo. Razširila ga je, sikala in bliskala z ostrimi zobmi. Rep, naježen z bodicami, se je vlekel za njo.

Nisem vedela, kam naj bežim.

Pošast se je že skobacala na breg in hitela proti meni.

V tem hipu je planil iz grmičevja Ori-Ori. Zgrabil me je za roko in z velikimi koraki bežal k drevesom. V kratkem sem bila na varnem mestu.

Sedela sem pri »stričku« na visoki veji.

Ori-Ori je govoril:

»Ta plazilec je — krokodil. Prihuljen, požrešen sovražnik! V tvojo srečo, Ket, je bil breg strm. Sicer bi te bil požrl...«

»Videla sem, kako je bila požrta Mi=ri s hčerko,« sem zašepetala jokaje.

»Kdo jo je požrl?«

»Lepa, velika žival v žoltem kožuhu s črnimi kolobarji,« sem odgovorila.

»Aha!« je zamrmral »striček«, »to je bil gotovo leopard. Velika, grabežljiva mačka...«

Mili »striček« mi je danes rešil življenje.

Zahvalila sem se mu iskreno.

Smejalo se je in govorilo:

»Največjo potepenko sem rešil! Žal mi je bilo krokodila! Če bi požrl tako porednico, bi gotovo stekel in začel hoditi po repu.«

Že tri dni nisem pisala.

Dan čudežev.

Ni moja krivda. Bila sem na izletu v džungli.

Nekega dne mi je dejal atek:

»Hitro rasteš, Ket! Urna si in spretna. Popoldne pojdeš s Kirom in Ori=Orijem v džunglo.«

»Kaj bomo delali tam?« sem vprašala.

»Kir in Ori=Ori bosta preiskala pot v gore.«

»Kaj so to gore?«

»To so veliki, zelo veliki kameni. Tje se preselimo na zimo.«

»Kaj je to zima?«

»To je čas deževnih nalivov. Prej moramo poznati pot in vedeti, ali je tam dosti živeža, ali tam ne naletimo na sovražnike.«

Dlje nisem poslušala in sem stekla k »stričku«.

Ori=Ori se je že pripravil na pot. Nadel si je svojo pisano oblekco. Sedel je in pazljivo ogledoval svojo debelo, grčavo palico.

»Izprosil sem pri Rrjuju. Pojdeš z nami,« je dejal, mežikaje z očesom.

»Hvala, striček!« sem vzkliknila.

»Uzreš nove stvari. Spoznaš kos sveta, mala Ket,« je govoril Ori=Ori. »Svet je zelo lep! Norec, kdor tega ne vidi! Jaz ljubim svet in vse, kar je na njem. Ljubezen in veselje stanujeta v vsakem kotičku.«

Tega nisem razumela, vendar sem verjela »stričku«. Radovedna sem bila na ljubezen in na veselje, ki imata svoje kočice v vsakem kotičku sveta. Kakšna sta neki? Ali sta podobna nam, šimpanzom?«

»Kaj je to svet?« sem vprašala.

»Vse, kar vidiš okoli sebe,« mi je razjasnil »striček« in dodal: »Džungla, drevesa, naša gnezda in naš narodek, ptiči, zvezde, voda, krokodil, nebo, leopard...«

»Vse, kar vidim...« sem zašepetala. »Torej tudi ti, »striček«, si svet?«

(Dalje prih.)